

ILL. 010 Schimmels kweken (Oma vertelt)

'Bah!' riep mijn moeder op een dag uit. 'Wie heeft die viezigheid onder de kast gezet?'

Ze haalde een schoteltje tevoorschijn waarop een grote schimmel lag.

Geschrokken dook ik in elkaar. Dat had ik gedaan. Moeders stem klonk nogal boos. Zou ik klappen krijgen? Zacht fluisterde ik: 'Ik mam.'

'Vooruit vieze meid, ga die troep schoonmaken.' was haar haar antwoord. 'En niet meer doen hoor!'

'Nee, mamma.'

Teleurgesteld waste ik de mooie schimmel weg. Hij schrompelde helemaal weg onder de waterstraal uit de kraan. Zonde, 't was juist zo'n bijzondere!

Ja, schimmels kweken vond ik boeiend. Het leek een beetje op toveren. Ik nam bij voorbeeld een stukje sinaasappel, deed er suiker over en zette hem dan op een geheim plekje, waar niemand het zag. Of ik drenkte een boterham in melk en verstopte dat schoteltje onder de kast. Dan kwamen er na een tijdje schitterende schimmels op, heel pluizig, ragdun en groenig wit. Wat een wonder! Ik was er weg van. Ik droomde wel dat er iets bijzonders uit zou komen. Stel je eens voor: lekkere limonadesiroop of zo... Magisch, hoor! Jammer dat het niet meer mocht van mijn moeder.

Nu ben ik volwassen. Ik zou best schimmels kunnen kweken als ik dat wilde. Maar nee, ik weet al lang waar schimmels vandaan komen en hoe je limonadesiroop kunt maken.

Toch... een beetje van die verbazing van vroeger is er wel gebleven. Is het niet een wonder dat iets zo maar ontstaat?